

11. Évközi vasárnap

Bevezetés

A farizeusok és írástudók, magukat, „igazhitű, jámbor és törvény-tisztelő” embereknek hitték és vallották. Kirekesztették közösségükből az általuk bűnösöknek tartott embereket. Jézusnak a bűnösök felé forduló magatartását, épp oly boszszantónak találták, mint magát, azt az általa nemcsak szóval, hanem tettel is kinyilatkoztatott hitigazságot, amely szerint Isten nem kirekesztő, hanem befogadó. Minden embert magához emelő, még a társadalom igencsak megvetett, de bűneitől szabadulni akaró bűnöst is, mint a mai evangéliumban említett bűnös asszonyt is.

Minden szentmise elején elmondjuk a bűnbánati imát. Vajon mennyire csupán a megszokott liturgia mondatja velünk, vagy ténylegesen meg is látjuk gyengeségünket, és kérjük is Isten megbocsátó kegyelmét.

Kirié litánia

Add Urunk, hogy lelkiismeretünk mindig különbséget tudjon tenni a jó és a rossz között! Uram irgalmazz!

Add Urunk, hogy amire lelkiismeretünk készlet, azt tegyük meg, amit pedig tilt, kerüljük. Krisztus kegyelmezz.

Adj Urunk bűnbánó szívvel megvallott vétkeinkre bocsánatot! Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az evangéliumi jelenet megértéséhez tudnunk kell, hogy Keleten a vendég fogadásához ugyanúgy hozzátartozott a lábmosás, mint ma az asztalhoz üléskor a kézmosás.

Bizonyára az Úr Jézus növekvő népszerűsége indíthatta Simon farizeust arra, hogy meghívja Jézust vendégként házába, a hozzá hasonlóan gondolkodók társaságába.

Mint ahogyan az történni szokott, nehezen indulhatott el a beszélgetés. Egyszer csak belépett egy hívatlan vendég, akit a városban csak így hívták: az utcanő. A vele kapcsolatos megjegyzések indítják el a beszélgetést, amelynek központi mondanivalója az ószövetségi istenfogalom, valós újszövetségi formába történő átalakítása.

Az ószövetségi Izraelben, az emberek tudatában kialakult téves istenfogalom érthető. Ha meggondoljuk, milyen mélypontról kellett a népet fölemelni, mennyi vadhajtást levagdosni, mennyi romboló ösztönt megzabolázni.

A szigorúan ítélkező, büntető, sőt bosszúálló Isten valami megközelíthetetlen világosságban lakott és szentsége félelmet keltett imádóiban. Ezért érthető a farizeusok botránkozása, amikor Jézus magához engedi a bűnös asszonyt és megbocsát neki. Ez az esemény kitűnő alkalom volt arra, hogy Jézus, kinyilvánítsa azt, hogy az Isten szeretettel és irgalommal fordul teremtményei felé.

Nyilvánvaló, hogy a bűnös nő fölmentésével Jézus az Isten határtalan irgalmát akarta kinyilatkoztatni az embereknek. Ezt hirdette meg mindennél hangosabban a keresztfán, ahol fizikailag is megnyitotta szívét, kiárasztotta mindenkire kiterjedő szeretetét.

A bűnös asszony azok közé tartozott, akik ezt megsejtették. Joggal feltételezhetjük, hogy a bűnös

asszony találkozott már Jézussal, hallgathatta beszédeit, láthatta a bűnösök iránti rokonszenvét. És tekintéből azt olvashatta ki, hogy a Názáreti Jézus az emberek lelkével is, a teljes emberrel törődik.

Felismerte Jézusban az Isten küldöttét. Zokogva borult a Mester lábaihoz. Könnyei rácsorogtak Jézus lábára, hajával törölgette. Hitét, bánatát könnyeivel tette lábaihoz. Nem tette volna, ha nincs a szívében szeretet, amely fölfedezi Isten irgalmaságát. Megértette, hogy a megtört szív azért kedves Isten szemében, mert alkalmat ad neki új szív teremtésére.

Az őszinte bűnbánat az a csodálatos vezeték, amelyen keresztül Isten irgalma életünkbe árad. Sokszor beszélünk mi, keresztények az eredeti bűnről, de ugyanígy kellene beszélnünk Isten *eredeti* szeretetéről, *eredeti* irgalmáról is. Amire talán nem is gondolunk. Pedig ez Isten legfélelmetesebb tulajdonsága. Igen, félelmetes Isten jósága, irgalma. Nincs olyan kísértés, nincs olyan bűn, nincs olyan mulasztás, ami jóvátehetetlen lenne.

A mai evangélium épp ezt, az erkölcstelen múlttal való gyökeres szakítás lehetőségét mutatja be, és a szakításból fakadó áldást, a bűnök megbocsátásával együtt járó megújulás, az új élet kezdésének a lehetőségét.

Lépjünk tovább!

A mai evangélium alapvető félreértése lenne, ha a nemiséggel kapcsolatos vétkeket tekintenénk idézőjelben „a bűn” -nek, mégpedig a legsúlyosabbnak. A bűnnek ugyan-

is, ha korunk tagadja is, kismillió változata van.

És nem a hatodik parancs elleni vétkek a legnagyobbak. - Legalább akkorák a korrupciós bűnök. A hetedik, a *Ne lopj* parancs elleniek is. A ne lopd meg társadat, népedet, ne vidd ki a nemzet vagyontát külföldi Offshore cégekbe. A *Ne hazudj!* Ne rágalmazd honfitársadat, amikor hős harcát vívja a katasztrófa ellen. Ne küldj hazáról folyamatosan hamis, rágalmazó információkat média-moguloknak és nemzetközi szervezeteknek? Hiába! Nem adhatnak mást, mi lényegük. De *az ötödik parancs* elleniek is! A Ne ölj parancs is! A magyarság folyamatos irtása, az állampolgárok adóforintjaiból történő támogatással.

És elég csúnya bűn *a háládatlanság*. Nem mondani hálát az árvíz-katasztrófától nemzetünket megmentőknek. A nemzetek sorsát irányító, nemzetünket a katasztrófától megmentő gondviselő Istennek.

A mai evangélium tanítása tömören ez: Nincs olyan nagy, nincs olyan sok bűn, amelyet az Úr nem bocsátana meg, ha bűneitől elfordul a bűnös ember.

Azt hangsúlyozza a mai evangélium, s ez az emberiség számára a legnagyobb örömhír, hogy az Úristen nem bosszúálló, a bűnt nem heted-ízigen büntető, hanem végtelenül irgalmas, megbocsátó Isten. Minden megtérőnek megbocsát. És minden botladozót segít újra és újra talpra állni. Reményeim szerint a megtérés útjára lépő Nemzetünket is!

Ámen

F. F.

P: Áldjuk az Atyát és a Fiút a Szentlélekkel együtt!

H: Dicsérjük és magasztaljuk Őt mindörökké!

Könyörögjünk! Isten, kinek irgalmassága határtalan és jósága végzetlen, hálát adunk szent Fölségednek minden Tőled kapott jóért, hazánk természeti katasztrófától való megmentéséért. Esedezve kérünk, óvd meg hazánkat mindenkor, mindenféle bajtól és csapástól. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.